

RUBEN MOSES

De acelaș autor:

Avraam—tatăl
tuturor credincioșilor

Midrașul despre Messia

Ce este sărbătoarea de
Purim

Lei 150.—

București.—Tipografia I. C. Văcărescu—Str. N. Bălcescu 21

SVENSKA ISRAELSMISSIONEN
IDUNGATAN 4, STOCKHOLM VA

Din comoara de povestiri
ISRAELULUI

Cum a ajuns Avram la credința în singurul Dumnezeu

Înainte ca Avram să-L fi cunoscut pe Dumnezeu, mintea lui rătăcea prin creațiune și își zicea: „Cât ne vom mai închina oare la lucrarea mâinilor noastre, când nimănui altuia nu se cuvine cinste și adorare decât numai pământului, căci el produce roade și ne susține viața?” Dar când Avraam văzu că pământul are nevoie de ploaie și că el nu dă rod dacă nu se deschid cerurile pentru a-l uda, și-a zis: „Nu! Numai cerului i-se cuvine închinare!” Și a început să privească la soare; a văzut cum el dă lumină lumii, făcând să crească plantele. Și atunci și-a spus: „Cu adevărat, soarelui i se cuvine închinare!” Dar seara, când a văzut iarăș apusul lui, și-a zis: „Soarele nu poate fi Dumnezeu.” Incepu atunci să se gândească din nou. Privi luna și stelele, luminile de noapte ale cerului și zise: „Desigur, acestora li se cuvine închinare”. Dar răsări luceafărul și stelele dispărură. Avram înțe-

lese: „Nici acestea nu sunt zei.” Se întristă și se gândi: „Dacă toate acestea nu ar avea un Cărmuitor peste ele, cum ar putea una să apună și alta să răsară?”

Cu Avram s'a întâmplat ca și cu un călător care a văzut odată un palat mare. Vrând să intre, căută poarta, dar nu o găsi. El strigă cu glas tare, dar nimeni nu-i răspunde. Atunci, ridicându-și ochii, văzu că pe acoperiș stăteau întinse niște pânze roșii. După câțva timp în locul pânzelor roșii, văzu întinse pe acoperiș niște pânze albe. Omul se gândi cu glas tare: „Trebuie să fie cineva în acest palat, căci altfel nu ar putea fi strânse unele lucruri și puse altele în locul lor”. Când omul din casă văzu necazul călătorului și concluzia justă la care ajunsese, i se arătă și-i spuse: „Uite, eu sunt stăpânul casei.”

Așa și Avram. El a văzut răsărind și apunând astrele și și-a spus: „Dacă ele nu ar avea un stăpânitor peste ele, nu ar avea acest mers regulat. Nu se poate așa dar să mă închin lor, ci trebuie să mă închin Celui ce stăpânește peste ele”. Și mintea lui Avram începu să caute adevărul.

Când Domnul văzu cum se necăjește el, a privit spre el și i-a zis: „Tu ești cel pe care-l

voi. unge mai presus de toate neamurile care au fost înaintea ta”.

Epistola Sfântului Pavel către Evrei 11.3: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede nu a fost făcut din lucruri cari se văd”.

Avram sfarmă idolii

Terah, tatăl lui Avram, a fost fabricant de idoli, în ciuda faptului că avea o oarecare cunoștință de Dumnezeu. Și, când Avram era copil, îl trimetea să vândă idoli pe stradă.

Odată, Avram mergând la piață ca să vândă idoli, un om îl întrebă: „Ai un Dumnezeu de vânzare?” Avram îi răspunde: „Câți ani ai?” — „Șaptezeci de ani” — spuse omul. Atunci Avram i-a zis: „Dumnezeul pe care vrei să-l cumperi trebuie el să te adore pe tine sau vrei tu să te închini lui?”. Omul a răspuns: „Drept este ca eu să mă închin lui”. Atunci Avram îl lămuri: „Păi tu îl întreci pe zeul tău în ani. Căci tu ai fost creat acum șaptezeci de ani, pe când zeul pe care vrei să-l cumperi a fost fabricat abia astăzi de tatăl meu”.

Și tot așa făcând, Avram se întorcea mereu acasă cu zeii nevânduși.

Intr'o zi, Avram luă în fine o hotărîre mare și jură: „Viu este Dumnezeu. Nu vor rămâne idoli în casa tatălui meu. Până în trei zile îi sfărâm pe toți. El alergă spre curtea de afară unde tatăl său ședea cu robii, se așeză înaintea tatălui său și-l întrebă: „Spune-mi, tată, care Dumnezeu este cel ce a făcut cerurile, pământul și pe oameni?” Terah a răspuns: „Zeii pe cari îi avem în casă sunt cei cari au creat toate lucrurile”. Și Terah intră în casă cu Avram și se ruga înaintea zeilor lui.

Atunci Avram se adresă mamei sale și-i spuse: „Tatăl meu tocmai mi-a arătat zeii cari au făcut cerurile, pământul și pe oameni. Și acum grăbește-te, ia un ied din turmă, junghel și frige-l ca să miroase bine. Vreau să aduc un dar de mâncare zeilor, ca să mănânce și să le fiu plăcut.” Mama făcu așa. Luă un ied, pregăti o mâncare și-i dădu lui Avram. Avram luă mâncarea din mâna mamei sale și o aduse idolilor tatălui său. Terah nu știa nimic din toate acestea.

Avram stătu înaintea zeilor ziua întreagă, dar ei nu vorbiră, nu se mișcară și nu întinseră mâna după mâncare. Atunci Avram își bătutu joc de ei și spuse: „Pe semne nu le place mâncarea pe care le-am pregătit-o sau

este prea puțină. Și de aceia nu mănâncă din ea. Măine vreau să le pregătesc altă mâncare, mai bună și în mai mare cantitate”.

Și într'adevăr, a doua zi el rugă pe maică-sa să pregătească altă mâncare. De astădată ea luă trei iezi fragezi din turmă, făcu din ei o mâncare bună, cum îi plăcea lui Avram și i-o dădu. Nici de astădată Terah nu știa nimic.

Și Avram luă mâncarea din mâna mamei. Ducând-o în odaia idolilor, o oferă fiecăruia din ei și stătu la ei toată ziua, ca să vadă dacă vor mânca. Dar iarăși nici-un sunet nu ieși din gâltejul lor și nici nu întinseră mâna către mâncare. Atunci, seara, Duhul Domnului veni peste Avram și el spuse: „Vai de tatăl meu și de neamul lipsit de minte care crede în deșertăciuni! Ei slujesc acestor zei din lemn și piatră, care nu pot mirosi, nu pot auzi și nu pot vorbi. Au gură, dar nu cuvântă, au ochi și nu văd, au mâini și nu apucă, au picioare și nu merg”. Și Avram a luat un topor și a sfărâmat idolii tatălui său în afară de unul — cel mai mare — în a cărui mână a pus toporul. Și Avram a vrut să plece.

Dar tocmai atunci apărură Terah, care auzise loviturile de topor. El alergase să vadă ce se întâmplă și găsi pe zei sfărâmați, zăcând la

pământ. Numai unul rămăsese întreg și aceeași ținea în mână un topor. Și înaintea lui stătea mâncarea, pe care Avram i-o pregătise. Văzând aceasta, Terah s'a mâniat și a zis fiului său: „Ce ai făcut zeilor?” Avram a răspuns: „Nu-i cum crezi tu tată. Eu am dat de mâncare zeilor și toți și-au întins mâna după ea, astfel că tocmai cel mare nu a mai ajuns să aibe și el ceva. El s'a mâniat atunci, s'a sculat, a luat toporul care era în casă și i-a tăiat pe toți în bucăți. Nu vezi că are și toporul în mână?”

Terah, furios, răspunse: „Ce cuvinte vorbești tu? Toate acestea sunt minciuni. Oare zeii au suflare sau suflet în ei? Parcă au vre-o putere în ei ca să săvârșească lucrurile de cari vorbești? Ei sunt numai lemn și piatră. Eu sunt cel care i-am făcut. Minți când spui că idolul cel mare, care era cu ei, i-a distrus. Tu ești acela care i-ai pus toporul în mână?”

Atunci Avram spuse tatălui său: „Dece slujești atunci zeilor acestora, cari nu au putere să facă ceva? Vor asculta ei vreodată rugăciunea ta, când îi chemi? Te vor scăpa ei din mâna dușmanilor tăi? Vor duce ei războaiele tale? Este nebunie să te închini la lemn și piatră, uitând pe Dumnezeul care a făcut ceru-

rile și pământul și care ne-a făcut pe toți. Tată, lasă-te de aceasta și slujește Dumnezeului adevărat!”

Și dintr'o săritură, Avram zmulse toporul din mâna idolului mare, îl sparse și pe el și apoi fugi.”

Isus a spus: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești. (Matei 4.10). I-a Epistolă Sfântului Ioan 5.21: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!”

Portretul lui Moise

Când Moise a scos Israelul din țara Egiptului și vestea aceasta a ajuns la neamuri, ele fură cuprinse de teamă și de mirare și se întrebau cine să fie oare omul care a săvârșit așa fapte vitejești. Un rege arab dori din toată inima să-l vadă pe fiul lui Amram și trimise un pictor ales în tabăra evreilor cu însărcinarea să-i facă un portret al conducătorului triburilor lui Iacov. Pictorul se duse, îl pictă pe Moise și aduse tabloul prințului său. Regele chemă pe înțelepți și le ceru să citească din portret firea lăuntrică și caracterul celui arătat în el și să descopere din trăsăturile sale taina puterii lui. Înțelepții priviră tabloul și dădură în unanimitate urmă-

torul răspuns regelui: „Judecând după cele ce vedem, trebuie să mărturisim că omul acesta renumit trebuie să fie un om cu caracter rău, plin de mândrie, lăcomie și patimi puternice, unul la care poți presupune toate viciile cari degradează sufletul omenesc”. Regele se supără atunci și zise: „Pe semne că vrei să vă bateți joc de mine. Din toate părțile aud numai lucruri de laudă despre acest om minunat.”

Înțelepții și artistul s'au speriat și au căutat să se justifice cu voce smerită. Înțelepții puseră vina pe pictor și spuseră că tabloul nu-i bine făcut. Pictorul, la rândul lui, aruncă vina pe înțelepți, cari nu au știut să tragă concluziile juste.

Regele dorind să știe adevărul, s'a dus personal cu călăreții lui în tabăra Israelului. Veni și văzu din depărtare fața lui Moise, omul lui Dumnezeu. Scoase portretul și-l compară cu originalul. Iată că se potrivea perfect. Prințul se miră peste măsură de lucrul acesta. Merse la cortul proorocului, se închină, căzu la pământ înaintea lui și povesti ce s'a întâmplat cu lucrarea pictorului. El spuse: „Să aflu har la tine, om al lui Dumnezeu. Înainte de am văzut fața ta, am crezut că nu a reușit lucrarea pictorului. Acum când te văd față către

față, îmi dau seamă că m'au înșelat înțelepții, cari m'înăncă la masa mea și că arta lor este o înșelătorie”.

Atunci Moise a răspuns prințului și a zis: „Nu așa, domnule. Trebuie să dai dreptate și pictorului și înțelepților tăi. Dacă nu aș fi din fire cum m'au zugrăvit gânditorii tăi, m'aș asemăna cu o bucată de lemn uscat, despre care deasemenca se poate spune că este liber de vicii. Da, domnul meu, eu nu mă dau înlături să-ți mărturisesc că sunt în mine toate greșelile pe care le-au citit în portretul meu înțelepții, ba încă multe altele, dar că prin harul lui Dumnezeu am devenit stăpân peste ele, astfel că acum contrariul lor constituie a doua mea natură. Iată cauza pentru care am dobândit un asemenea nume și sunt proslăvit în ceruri sus și jos pe pământ.”

Sfântul Pavel către Efeseni 2.1: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre”. Dar acum „noi toți privim cu fața descoperită, ca într'o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului”. (II Corinteni 3.18).

Moise la fântână

Moise avea obiceiul să aleagă locurile singuratiche, unde putea să practice arta așa de puțin obișnuită de a vorbi cu sine însuși. Și duhul lui Dumnezeu venea atunci peste el.

Se spune că, într'o zi, șezu sub un arbore lângă o fântână și se lăsă în voia gândurilor. Văzu atunci pe un om venind, bând apă și plecând iarăși. Dar omului îi căzuse din brâu o pungă, fără ca să observe. După un timp veni la fântână un alt om, bău și el apă și văzu punga pe jos. Bucuros, el o ridică și își continuă drumul. După el, un al treilea călător făcu un popas la fântână și rămase aici mai multă vreme.

Între timp, cel dintâi își dădu seama de pierderea pungii și își spuse: „Desigur că mi-a căzut din brâu la fântână, când m'am plecat să beau apă”. Repede alergă înapoi și văzu aici un om șezând. Il întrebă: „Ce faci tu aici?” Cel întrebat răspunse: „Sunt obosit și mă odihnesc aci un pic. Am mâncat și am băut ceva și acum vreau să plec mai departe”. Atunci omul care pierduse banii îi spuse: „Tu trebuie să fi găsit punga mea, pe care am pierdut-o aici. Nu poate să fi fost altul, căci abia acum am

pierdut-o”. Cel învinuit răspunse: „Prietene, nu am găsit nici o pungă a ta. Nu mă învinui pe nedrept de jal. Pe semne că vei fi pierdut punga în altă parte sau nici nu ai pierdut-o”.

Atunci începu cearta între ei. Dela ceartă au ajuns la bătaie. Moise a vrut să-i despartă. Dar înainte ca să ajungă la aceasta, cel care a pierdut punga, omorîse pe celălalt și fugise.

Atunci Moise avu compătimire pentru cel care suferise moartea fără vină și se miră că Dumnezeu îngăduie asemenea lucruri. El spuse: „Doamne am fost martor a trei fapte nedrepte. Întâi ai lăsat pe unul să-și piardă averea. În al doilea rând, ai lăsat să se bucure de ea unul căruia nu-i aparținea. În al treilea rând nu ai împiedicat să fie omorît unul care nu a comis nimic rău. Și, parcă acestea nu ar fi fost deajuns, păgubașul a trebuit să devină și ucigaș. Explică-mi, deci, Atotputernice Doamne, cum trebuie înțelese aceste întâmplări!”

Dumnezeu răspunse slujitorului său Moise: „Tu crezi că felul cum procedez Eu este rău. Și așa par de mirare oamenilor multe din cele ce fac Eu, ei neștiind că fiecare lucru are cauzele sale. Să afli acum, că cel care a pierdut punga era într'adevăr, el însuși, un om cinstit, dar că tatăl său,

jefuise acești bani. Cel jefuit atunci era tatăl omului care a găsit punga. Deaceia am aranjat așa, ca fiul proprietarului să ajungă în posesiunea dreptei sale moșteniri. Află și despre cel care a fost sugrumat, că într'adevăr nu și-a însușit această pungă, dar că odată, de mult, a omorât pe fratele celui om, care l-a ucis pe el acum. Fapta s'a întâmplat fără martori și sângele celui omorât a rămas nerăzbunat. Deaceia am îngăduit ca ucigașul să fie bănuț de fratele victimei sale și omorât. Și așa las să se întâmple pe pământ multe lucruri pe cari omul nicidecum nu le poate înțelege. Nimeni nu-mi poate cerceta căile și de multe ori nu puteți înțelege de ce-i merge bine celui rău și rău celui bun."

Cel credincios „il crede pe Dumnezeu”, Cel credincios crede că Dumnezeu are motive suficiente, drepte și bune de a proceda în toate cazurile așa cum procedează. Și oricât de amar și greu de înțeles îi pare un lucru ce-i se întâmplă lui sau altuia, el proslăvește pe Dumnezeu în inima lui.

Prin lume cu un înger

Un credincios posti multe zile și îl rugă pe Tatăl Ceresc să-i arate un înger. Dorința lui a fost realizată. Un înger îi apărură și-l întrebă: „Dorești ceva dela mine? Vreau să-ți împlinesc dorința”. Credinciosul răspunse: „Am dorința să călătoresc împreună cu tine, să văd activitatea ta pe pământ, ca să folosesc ceva și să am parte de înțelepciunea ta.”

Ingerul îi răspunse: „Nu vei putea pricepe cele ce fac eu și vei stărui de mine să-ți explic motivele acțiunilor mele”. Credinciosul îi dădu asigurări că nu va face așa și rămase stabilit ca ei să meargă pretutideni împreună, dar că această călătorie în comun se va întrerupe de îndată ce credinciosul va stărui de înger cu întrebări.

Au pornit la drum amândouă. Și au intrat în casa unui om tare sărac, care nu posedă decât o vacă. Omul și nevasta lui stăteau în fața porții. Când văzură călătorii apropiindu-se, le venură în întâmpinare, le dădură binețe, s'au bucurat de sosirea lor și le-au dat locurile cele mai bune. Apoi au adus ce au avut mai bun de mâncare în casa lor sărăcăcioasă. Cei doi mâncară și înnoptară acolo. Când s'a făcut

dimineață și cei doi au vrut să plece, îngerul rosti o rugăciune, al cărei rezultat fu că vaca gazdei căzu moartă. Credinciosul văzu lucrul acesta și fu surprins. Aproape să-l apuce nebunia. Își spuse: „Să fie oare aceasta răsplata omului sărac, pentru cinstea pe care ne-a făcut-o, ca vaca lui, singura lui avere, să-i fie luată?” Și-l întrebă pe înger: „Dece ai omorât vita acestui om care ne-a primit cu cuviință?” Ingerul a zis: „Amintește-ți de înțelegerea dintre noi, ca tu să faci și să nu faci obiecțiuni decât în clipa când nu mai vrei să umbli cu mine! Atunci voi fi hotărât să-ți spun tot”. Credinciosul nu mai întrebă nimic.

Au plecat mai departe, o zi întreagă, și au venit, când se făcu seară, în casa unui bogat. Acesta nici nu se uită bine la ei și nu făcu nimic pentru a-i primi cum se cuvine. Nu au căpătat nimic de mâncare în casa lui.

Casa acestui om avea un zid cam stricat și stăpânul casei era ocupat cu repararea lui. Când se făcu dimineață îngerul se rugă și zidul fu reparat printr'o minune. Atunci tristețea și mirarea credinciosului crescură. Dar ei își stăpâni dorința de a întreba pe înger despre motivele acțiunii sale.

Astfel călătoriră mai departe. Când se făcu

seară, venirea la o sinagogă mare. Băncile din ea erau din aur și argint.

Când îi văzură intrând pe cei doi, unul din enoriași întrebă: „Cine vrea să ospăteze astăseară pe acești doi cerșetori?” La care unul răspunse: „Ajunge pentru ei nițică pâine cu apă!” Nimeni nu-i băgă în seamă pe călători, așa cum s'ar fi convenit. Când să plece, îngerul spuse celor din sinagogă: „Dumnezeu să vă ajute să deveniți mari și cu vază!” Cuvintele acestea mai adăugară la tristețea credinciosului, dar el tăcu.

Când să apună soarele, călătorii ajunseră în alt oraș. Aici oameni le eșiră în întâmpinare cu mare bucurie. Ii primiră cu fețe zâmbitoare și-i adăpostiră în cea mai bună casă. Acolo ei mâncară. La plecare, îngerul se rugă: „Fă, Doamne, ca în orașul acesta, numai unul să fie mare și cu vază!”

Acum credinciosul nu se mai putu abține și spuse îngerului: „Trebuie să-mi descoperi secretul tău”. Ingerul spuse: „Dacă ești dispus să te desparți de mine, vreau să-ți explic toate motivele acțiunilor mele. Să știi deci: Vaca omului sărman era bolnavă de o boală grea. Toți din casă ar fi murit dacă ar fi continuat să bea din laptele ei. Deacea m'am rugat ca

vaca să moară. Bogatul al cărui zid l-am dres printr'o minune, dacă ar fi dărâmat acest zid pentru a ridica altul, ar fi găsit sub el o comoară mare de aur și argint. Pentru a împiedeca aceasta, am reparat eu zidul. Oamenilor cu inima aspră din sinagoga dintâi, le-am dorit ca toți să fie mari și cu vază, căci aceasta-i o nenorocire și duce la sfadă. Orice loc unde mulți sunt mari, este pustiit până la urmă. Dreptilor însă, cărora le-am dorit să aibe o singură căpetenie, rugăciunea mea o să le folosească. Sinagoga lor se va întări, căci va fi unitate între ei".

La urmă îngerul îndemnă pe credincios: „Acum plec de lângă tine și vreau să te învăț lucrurile care îți vor folosi. Dacă vezi că unui om rău îi merg toate bine, nu te minuna! Fericirea aceasta a lui îi este spre nenorocire. Dacă vezi pe un drept care se chinuește și trăește în tristețe, căruia îi e greu, care-i flămând, însetat și gol, nu te necăji și nu te îndoi de providența Creatorului, ci laudă-L ca drept și crede-L, căci Dumnezeu este neprihănit, judecățile Lui sunt adevărate și ochii Lui urmăresc faptele oamenilor. Cine-i poate spune Lui ce are de făcut?”

I Epistolă a lui Petru 2.23: „Isus, când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și când era chinuit nu amenința, ci se supunea *dreptului Judecător*”.

Epistola Sfântului Pavel către Romani 8.28: „*Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu*”.

David și Goliat

Filistenii și-au strâns oștile ca să facă război, și s'au adunat la Soco, o cetate a lui Iuda; au tăbărit între Soco și Azeca, la Efes-Damim. Regele Saul și bărbații lui Israel s'au strâns și ei; au tăbărit în Valea Terebinților, și s'au așezat în linie de bătaie împotriva Filistenilor. Filistenii se așezară pe un munte deoparte, și Israel pe un munte de cealaltă parte: doar valea îi despărțea.

Atunci a ieșit un om din tabără Filistenilor și a înaintat între cele două oștiri. El se numea Goliat, era din Gat și avea o înălțime de șase coți și o palmă. Pe cap avea un coif de aramă și purta niște zale de solzi în greutate de cinci mii de sicli de aramă. Avea niște tureci de aramă peste fluerele picioarelor și o pavază de aramă între umeri. Coada sulitei lui era ca un sul de țesut și ferul sulitei cântărea

șase sute de sicli de fer. Cel ce-i purta scutul mergea înaintea lui.

Filisteanul s'a oprit; și, vorbind oștilor lui Israel așezate în șiruri de bătaie, le-a strigat: „Pentru ce ieșiți să vă așezați în șiruri de bătaie? Nu sunt eu Filistean și nu sunteți voi slujitorii lui Saul? Alegeți un om care să se pogoare împotriva mea! Dacă va putea să se bată cu mine și să mă omoare, noi vom fi robii voștri; dar dacă-l voi birui și-l voi omori eu, voi ne veți robi nouă și ne veți sluji.” Filisteanul a mai zis: „Arunc astăzi o ocară asupra oștirii lui Israel! Dați-mi un om, ca să mă lupt cu el!”

Regele Saul și tot Israelul au auzit aceste cuvinte ale Filisteanului, și s'au înspăimântat și au fost cuprinși de o mare frică.

Și David era fiul unui Efratit din Belleemul lui Iuda, numit Isai, care avea opt fii. Pe vremea lui Saul el era bătrân, înaintat în vârstă.

Cei trei fii mai mari ai lui Isai urmaseră pe Saul la război; întâiul născut din cei trei fii ai lui cari porniseră la război, se numea Eliab, al doilea Abinadab, și al treilea Șama. David

era cel mai tânăr. Și când cei trei mai mari au urmat pe Saul, David s'a întors la Belleem ca să pască oile tatălui său.

Filisteanul înainta dimineța și seara și s'a înfățișat astfel timp de patruzeci de zile.

Isai a zis fiului său David: „Ia pentru frații tăi efa aceasta de grâu prăjit și aceste zece pâini, și aleargă în tabără la frații tăi; du și aceste zece cașuri de brânză căpeteniei care este peste mîia lor. Să vezi dacă frații tăi sunt bine, și să-mi aduci vești temeinice. Ei sunt cu Saul și cu toți bărbații lui Israel în valea terebinților, în război cu Filistenii.” David s'a sculat dis de dimineță. A lăsat oile în seama unui paznic, și-a luat lucrurile și a plecat, cum îi poruncise Isai.

Când a ajuns în tabără, oștirea pornise să se așeze în șiruri de bătaie și scotea strigăte de război. Israel și Filistenii s'au așezat în șiruri de bătaie oștire către oștire.

David a dat lucrurile pe cari le avea în mâinile celui ce păzea calabalăcurile și a alergat la șirurile de bătaie. Cum a ajuns, a întrebat pe frații săi de sănătate.

Pe când vorbea cu ei, iată că Filisteanul din Gat, numit Goliat, a înaintat între cele două oștiri, ieșind afară din șirurile Filistenilor.

A rostit aceleași cuvinte ca mai înainte, și David le-a auzit. La vederea acestui om, toți cei din Israel au fugit dinaintea lui și i-a apucat o mare frică. Fiecare zicea: „Ați văzut pe omul acesta înaintând ca să arunce ocară asupra lui Israel? Dacă-l va omorî cineva, împăratul îl va umplea de bogății, îi va da de nevastă pe fiică-sa, și va scuti de dări casa tatălui său în Israel.”

David a zis oamenilor de lângă el: „Ce se va face aceluia care va omorî pe Filisteanul acesta și va lua ocară deasupra lui Israel? Cine este Filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui viu?” Poporul, spunând din nou aceleași lucruri, i-a zis: „Așa și așa se va face aceluia care-l va omorî.” Eliab, fratele lui cel mai mare, care-l auzise vorbind cu oamenii aceștia, s'a aprins de mânie împotriva lui David. Și a zis: „Pentru ce te-ai pogorît tu și cui ai lăsat acele puține oi în pustie? Iți cunosc eu mândria și răutatea inimii. Te-ai pogorît ca să vezi lupta.” David a răspuns: „Ce-am făcut oare? Nu pot să vorbesc astfel?” Și s'a întors dela el ca să vorbească cu altul, și i-a pus aceleași întrebări. Poporul i-a răspuns ca și întâia dată.

Când s'au auzit cuvintele rostite de David, au fost spuse înaintea lui Saul, care a trimis să-l caute.

David a zis lui Saul: „Nimeni să nu-și piardă nădejdea din pricina Filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el.” Saul a zis lui David: „Nu poți să te duci să te bați cu Filisteanul acesta, căci tu ești un copil, și el este un om războinic din tinerețea lui.” David a zis lui Saul: „Robul tău păștea oile tatălui său. Și când un leu sau un urs venea să-i ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam, și-l omoram. Așa a doborât robul tău leul și ursul; și cu Filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur, va fi ca și cu unul din ei, căci a ocărit oștirea Dumnezeului celui viu.” David a mai zis: „Domnul, care m'a izbăvit din ghiara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui Filistean.” Și Saul a zis lui David: „Du-te și Domnul să fie cu tine!”

Saul a îmbrăcat pe David cu hainele lui, i-a pus pe cap un coif de aramă, și l-a îmbrăcat cu o platoșă. David a încins sabia lui Saul peste hainele lui și a vrut să meargă, căci

nu încercase încă să meargă cu ele. Apoi a zis lui Saul: „Nu pot să merg cu armătura aceasta, căci nu sunt obișnuit cu ea.” Și s'a desbrăcat de ea.

Și-a luat toiagul în mână, și-a ales din pârâu cinci pietre netede, și le-a pus în traista lui de păstor și în buzunarul hainei. Apoi, cu praștia în mână, a înaintat împotriva Filisteanului. Filisteanul s'a apropiat puțin câte puțin de David și omul care-i ducea scutul mergea înaintea lui.

Filisteanul s'a uitat, și când a zărit pe David, a râs de el, căci nu vedea în el decât un copil cu păr bălai și cu fața frumoasă. Filisteanul a zis lui David: „Ce! Sunt câine, de vii la mine cu toiege?” Și, după ce l-a blestemat pe dumnezeii lui, a adăogat: „Vino la mine, și-ți voi da carnea ta păsărilor cerului și fiarelor câmpului”. David a zis Filisteanului: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî, și-ți voi tăia capul; astăzi voi da slărvurile taberii Filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști

că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta aceasta va ști că Domnul nu mântuește nici prin sabie nici prin sulită. Căci biruința este a Domnului. Și El vă dă în mâinile noastre.”

Indată ce Filisteanul a pornit să meargă înaintea lui David, David a alergat pe câmpul de bătaie înaintea filisteanului. Și-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră, și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe Filistean în frunte, și piatra a intrat în fruntea Filisteanului, care a căzut cu fața la pământ. Astfel cu o praștie și cu o piatră, David a fost mai tare decât Filisteanul; l-a trântit la pământ și l-a omorât, fără să aibă sabie în mână. A alergat, s'a oprit lângă Filistean, i-a luat sabia, pe care i-a scos-o din teacă l-a omorât și i-a tăiat capul. Filistenii, când au văzut că uriașul lor a murit, au luat-o la fugă. Și bărbații lui Israel și Iuda au dat chiote, și au pornit în urmărirea Filistenilor până în vale și până la porțile Ecronului. Filistenii, răniți de moarte, au căzut pe drumul care duce la Șaaraim până la Gat și până la Ecron. Și copiii lui Israel s'au întors dela urmărirea Filistenilor și le-au jefuit tabăra. David a luat capul Filisteanului și l-a dus la

Ierusalim, și a pus armele Filisteanului în cortul său.

Samson și Dalila

Samson, un judecător în Israel, vestit pentru puterea lui fizică, a iubit pe o femeie în valea Șorec. Ea se numea Dalila.

Domnitorii Filistenilor, dușmani ai Israelului, s'au suit la ea și i-au zis: „Induplecă-l, și află de unde-i vine puterea lui cea mare și cum am putea să-l biruim, ca să-l legăm și să-l slăbim și-ți vom da fiecare câte o mie o sută de sicli de argint. Dalila a zis lui Samson: „Spune-mi, te rog, de unde-ți vine puterea ta cea mare, și cu ce ar trebui să fii legat ca să fii biruit.” Samson i-a zis: „Dacă aș fi legat cu șapte funii noi, cari să nu fie uscate încă, aș slăbi și aș fi ca orice alt om.” Domnitorii Filistenilor au adus Dalilei șapte funii noi, neuscate încă.” Și ea l-a legat cu funiile acestea.

Iar niște oameni stăteau la pândă la ea, într'o odaie. Ea i-a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Și el a rupt funiile, cum se rupe o ață de călți când se atinge de foc. Și astfel n'au știut de unde-i venea puterea.

Dalila a zis lui Samson: „Vezi, ți-ai bătut joc de mine, mi-ai spus minciuni. Acum, te rog, arată-mi cu ce trebuie să fii legat”. El i-a zis: „Dacă aș fi legat cu funii noi, cari să nu fi fost întrebuințate niciodată, aș slăbi și aș fi ca orice alt om.” Dalila a luat niște funii noi și l-a legat cu ele. Apoi i-a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Iar niște oameni stăteau la pândă într'o odaie. Și el a rupt funiile de la brațe ca pe o ață.

Dalila a zis lui Samson: „Până acum ți-ai bătut joc de mine, și mi-ai spus minciuni. Spune-mi cu ce trebuie să fi legat.” El i-a zis: „N'ai decât să împletești cele șapte șuvițe de păr din capul meu în urzeala țesăturii”. Și ea le-a pironit cu un cui de lemn în pământ. Apoi i-a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Și el s'a trezit din somn și a smuls cuiul de lemn din pământ cu urzeală cu tot.

Ea i-a zis: „Cum poți spune: „Te iubesc!” când inima ta nu este cu mine? Iată că de trei ori ți-ai bătut joc de mine, și nu mi-ai spus de unde-ți vine puterea ta cea mare.” Fiindcă ea îl necăjea și-l chinuia în fiecare zi cu stăruințele ei, sufletul i s'a umplut de o neliniște de moarte, și-a deschis toată inima față de ea, și i-a zis: „Briciul n'a trecut peste capul meu,

pentru că sunt închinat Domnului din pântecele maicii mele. Dacă aş fi ras, puterea m'ar părăsi, aş slăbi, şi aş fi ca orice alt om." Dalila, văzând că îşi deschisese toată inima faţă de ea, a trimis să cheme pe domnitorii Filistenilor, şi a pus să le spună: „Suiţi-vă de data aceasta, căci mi-a deschis toată inima lui." Şi domnitorii Filistenilor s'au suit la ea şi au adus argintul în mâini. Ea l-a adormit pe genunchii ei. Şi chemând un om, a ras cele şapte şuviţe de pe capul lui Samson, şi a început astfel să-l slăbească. El şi-a pierdut puterea. Atunci ea a zis: „Filistenii sânt asupra ta, Samson!" Şi el s'a trezit din somn şi a zis: „Voi face ca şi mai înainte şi mă voi scutura." Nu ştia că Domnul Se depărtase de el. Filistenii l-au apucat, şi i-au scos ochii; l-au pogorit la Gaza, şi l-au legat cu nişte lanţuri de aramă. El învârtea la răşniţă în temniţă.

Dar părul capului lui a început iarăş să crească, după ce fusese ras.

Şi domnitorii Filistenilor s'au strâns ca să aducă o mare jertfă dumnezeului lor Dagon, şi ca să se veselească. Ei ziceau: „Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre pe Samson,

vrăjmaşul nostru." Şi când l-a văzut poporul, au lăudat pe dumnezeul lor, zicând: „Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre pe vrăjmaşul nostru, pe acela care ne pustia ţara, şi ne înmulţea morţii." În bucuria inimii lor, au zis: „Chemăţi pe Samson, ca să ne desfăteze!" Au scos pe Samson din temniţă, şi el a jucat înaintea lor. L-au aşezat între stâlpi.

Şi Samson a zis tânărului care-l ţinea de mână: „Lasă-mă, ca să mă pot atinge de stâlpii pe cari se rezimă casa, şi să mă razim de ei." Casa era plină de bărbaţi şi de femei; toţi domnitorii Filistenilor erau acolo, şi pe acoperiş erau aproape trei mii de inşi, bărbaţi şi femei, cari priveau la Samson, cum juca.

Atunci Samson a strigat către Domnul, şi a zis: „Doamne, Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta, şi cu o singură lovitură să-mi răzbun pe Filistenii pentru cei doi ochi ai mei!" Şi Samson a îmbrăţişat amândoi stâlpii dela mijloc pe cari se sprijinea casa, şi s'a rezemat de ei; unul era la dreapta lui şi altul la stânga. Samson a zis: „Să mor împreună cu Filistenii!" S'a plecat cu toată puterea, şi casa a căzut peste domnitori şi peste tot poporul care era acolo. Cei pe cari i-a pră-

pădit la moartea lui au fost mai mulți decât cei pe care-i omorise în timpul vieții.

Frații lui și toată casa tatălui său s'au pogorât, și l-au luat. Când s'au suit înapoi, l-au îngropat între Țorea și Eștaol, în mormântul tatălui său Manoah. El fusese judecător în Israel douăzeci de ani.

Miriam își jertfește fiii

Miriam, fiica lui Tanhum, a fost închisă cu cei șapte fii ai ei și adusă înaintea Cezarului. Acesta spuse celui mai în vârstă dintre fii: „Adoră-l pe idolul meu!” Tânărul răspunse: „Eu nu-L reneg pe Sfântul lui Israel, care ne-a spus: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău”. Atunci tânărul a fost dus și ucis. A fost chemat al doilea fiu și i s'a spus: „Inchină-te înaintea idolului!” Și acesta răspunse: „Eu nu-L reneg pe Dumnezeul meu, care a zis: „Să nu ai alți Dumnezei afară de Mine.” A fost omorât și el. A fost chemat al treilea și i s'a poruncit acelaș lucru. Tânărul dădu răspunsul: „Eu nu mă las de Dumnezeul meu care a dat porunca: „Să nu te închini zeilor străini!” A fost ucis și el. A fost chemat al patrulea înaintea regelui și a auzit aceiaș poruncă. El răs-

punse: „Eu nu voi fi necredincios Domnului meu, care ne-a sfătuit: „Să nu cazi în genunchi înaintea unui alt zeu!” A fost măcelărit și el. După aceea a fost adus înaintea Cezarului al cincilea fiu al lui Miriam și îndemnat să se închine idolului. El răspunse: „Să mă leapăd eu de Domnul, care ne-a strigat: „Ascultă, Israele, Domnul, Dumnezeul tău, este unicul Dumnezeu?” A fost executat și acesta. Atunci a fost adus al șaselea frate înaintea Împăratului și domnitorul vorbi cu el ca și cu ceilalți. Tânărul răspunse: „Nu vreau să întorc fața mea dela Domnul și nu-i altul în afară de El”. A fost omorât și acesta.

La urmă a fost adus cel mai tânăr fiu al lui Miriam să îngenunche înaintea idolului. Atunci băiatul răspunse: „Vreau să cer un sfat dela mama mea”. S'a întors spre mama și i-a spus: „Ce să fac?” Miriam răspunse: „Vrei oare ca numai frații tăi să stea împrejurul Creatorului lor, iar tu să rămâi pe dinafară? Nu asculta pe acest om fără Dumnezeu și nu te despărți de frații tăi”. Băiatul se întoarse iarăș spre rege și acesta îl întrebă: „Ei, vrei acum să ascuți de mine?” Băiatul răspunse: „Eu nu mă depărtez de Dumnezeul meu, care a zis: „Ai ales astăzi

ca Eu să fiu Dumnezeuul tău". Atunci regele îi spuse: „Voi arunca la pământ inelul meu, care poartă chipul idolului; apleacă-te și ridică-l, ca să pară că ai împlinit voia mea". Băiatul răspunse însă: „Vai ție, rege! Tu vrei să-ți păstrezi demnitatea înaintea curtenilor tăi și de aceia îmi ceri lucrul acesta. Dar ceiace se cuvine demnității tale, se cuvine desigur cu atât mai vartos demnității Sfântului lui Israel." Indată a fost dus afară și pedepsit cu moartea.

Miriam îi spuse regelui: „Lasă-mă să-mi sărut copiii!" Aceasta i se îngădui. Ea s'a întors spre fiii ei morți și le-a zis: „Spuneți, tatălui vostru Avraam, să nu se mândrească în inimă lui, căci el a jertfit cerului numai un fiu, dar iată eu am avut șapte fii și i-am jertfit pe toți." Și-a sărutat copiii. Apoi a murit și ea. Iar o voce cerească a strigat: „Voioasă este mama copiilor."

Isus spune: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine".

Deșertăciunea slavei pământești

Se povestește că Alexandru Machedon, în războaiele lui de cucerire, a ajuns într'o țară în care singurul supraviețuitor al familiei regale își petrecea toată vremea la cimitir. Chemat de Alexandru Machedon să primească tronul părinților săi, el refuză și spuse: „De ani de zile mă ostenesc în cimitir să deosebesc oasele regilor de a cerșetorilor și nu reușesc de loc. La ce bun atunci onorurile acestei lumi?". — Dar bine, dacă ești rege, ai parte măcar de o viață fericită pe acest pământ". — „Nu cred în fericirea de aici, fiindcă aici nu există viață fără moarte, tinerețe fără bătrânețe, bogăție fără lipsă, bucurie fără dureri, sănătate fără boală, adevăr fără greșală și neprihănire fără păcat. Nu-mi trebuie tronul" — spuse tânărul.

Eclesiastul 1.2: „O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune și goană după vânt".

Epistola Sfântului Iacov 4.14: „Nu sunteți decât un abur care se arată nițel și apoi pierе".

In groapă

Unui rege i se raportă odată despre negliuirea unui supus care se scula totdeauna în miez de noapte și cică prăda pe morți de hainele lor.

Regele porunci la doi din prietenii săi să urmărească acest caz.

Cei doi s'au luat după învinuit și l-au văzut intrând noaptea într'un cavou. Dar văzură că el acolo nu prăda morții, ci își vorbea sie-și: „Vai ție trupule! Vai ție, sărmane suflet părăsit! Vai ție, minte neîndestulătoare și ție om necăjit, țărână și cenușă! Care-ți este nădejdea? Ce vei spune când vei zace odată aci tu, care te-ai iubit numai pe tine, tu, care ai adunat bogății? La ce bun te-ai mâniat și ai strigat de atâtea ori? Dece nu te gândești la starea ta depe urmă? Pe cine te-ai bizuit? Cine te va ajuta? Unde-ți sunt prietenii? Ai făcut răul. Și când vei muri, păcatul te va ajunge. Ai semănat și acum vei secera, Ai disprețuit pe oameni, acum vei fi disprețuit. Umilește-te, suflet nătâng, care te-ai sluțit prin fapte rele și ți-ai călcat în noroi slava. Caută să-ți afli originea și recunoaște-ți Creatorul! Viermi te vor mânca, trupule! Limbi de foc te vor chinui.

Ce te vei face când vei ajunge în acest loc, când vei trebui să te muți în casa întunericului și a groazei? Aici cerul nu-i niciodată senin, soarele este un ghem întunecos, luna și stelele nu-ți luminează. Unde vei fugi? Aici îți este lăcașul. La ce bun palatele cele mari și sălile spațioase, pe cari ți le-ai adunat? Cum ai văzut pe vecinii tăi puși în coșciug, așa vei fi pus și tu. Vei sta aci, de parcă nu ai fi fost viu niciodată. Părăsește deci răul, pe care l-ai făcut până acum și întoarce-te la Dumnezeu! Gândește-te la ce te așteaptă! Dacă ai putea să scapi de moarte, ai avea dreptul să-ți faci de cap. Dar nu poți să scapi. Și să știi că din toate câte ai făcut pe pământ, numai pocăința îți va aduce roade în veșnicii”.

Când regele află de aceste cuvinte ciudate se miră. Atât el, cât și curtenii se lăsară de faptele lor cele rele.

Isus a spus: „Pocăiți-vă, — căci Impărăția Cerurilor este aproape!” (Matei 4.17) „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliiile și rugina și unde le sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliiile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură”. (Matei 6.19-20).

Sf. Pavel serie lui Timotei I 6.7: „Căci noi n'am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea”.

Calea păcii

În timpul războiului civil dintre Hyrcanus și Aristobul, un om drept cu numele de Onias a fost adus cu forța în tabăra lui Hyrcanus ca să blesteme pe Aristobul. El s'a rugat atunci în chipul următor: „O, Doamne, regele lumii întregi! Deoarece cei ce stau lângă mine acum sunt poporul Tău, iar cei asediați sunt deasemenea preoții Tăi, Te rog ca să nu ascuți nici rugăciunile celor care sunt contra prietenilor de lângă mine, nici să nu împlinești ce te roagă aceștia din urmă”. Onias a fost dat la moarte pentru această rugăciune, care conținea însă toată calea păcii, necunoscută oamenilor.

Isus spune: „Aceasta este porunca Mea, să vă iubiți unii pe alții, cum v'am iubit Eu”. (Ioan, 13.12).

Sfântul Pavel către Efeseni 2.14: „Messia Isus este Pacea noastră, care din doi a făcut unu și a surpat zidul dela mijloc care-i despărțea”.

Faptele apostolilor 17.26: „Dumnezeu a făcut pe toți oamenii din acelaș sânge”.

Să nu ne lăsăm înșelați de înfățișare

Un medic renumit se hotărî odată să călătorească prin lume. El și-a spus: „Cel care dăruiește oamenilor știința mi-a luminat duhul și mi-a destăinuit secretele artei de a vindeca. În țara aceasta nu sunt mulți cari să mă ajungă în știință. Dar, poate voi găsi în țări străine oameni cari să știe mai mult decât mine. Dela ei mă voi strădui să învăț. Căci înțelepciunea valorează mai mult decât aurul. Și mai ales știința vindecării este de mare preț, căci prin ea se lungeste viața omului”.

Și a plecat medicul. A străbătut țară după țară. Avea cu el numai un măgar pe care călărea și un săculeț mic cu medicamente. Oriunde ajungea se interesa de bolnavii săraci și încerca să le aducă vindecare.

Când a ajuns în țara Canaan, medicul — numele lui era Timotei și era de neam macedonean — a poposit lângă orașul Betar. Podidit de somn, a coborît depe măgar, și-a pus săculețul cu medicamente sub cap și s'a culcat lângă drum. Măgarul păștea alături pe un câmp.

Un vagabond trecând pe acolo, l-a văzut

pe medic dormind și și-a spus: „Am noroc”. S'a desbrăcat de zdrențele lui murdare, a desbrăcat pe medic de haina lui strălucitoare și și-a îmbrăcat-o el. După asta a încălecat măgarul și a plecat.

Când înțeleptul se trezi din somn, băgă de seamă că-i gol și descălțat. Niște zdrențe erau la pământ înaintea lui. Măgarul nu mai era. A înțeles că un vagabond trebuie să fi făcut treaba aceasta. Neavând altă ieșire, a îmbrăcat zdrențele, spunându-și: „Drepte sunt cuvintele Scripturii: „Somnul sărăcește”. Și-a luat săculețul și a intrat în oraș.

Trecând pe străzile Betarului, auzi o femeie țipând și tânguindu-se amarnic. El intră în casa aceia să vadă pentru ce se plânge. Și văzu un tânăr zăcând bolnav. Părea pe moarte. Abia mai respira. Trei medici stăteau înaintea patului. Ei pierduseră nădejdea să-l mai însănătoșească pe bolnav. Iar tatăl și mama plângeau și strigau după copil.

Timotei își dădu seama îndată care este boala și înțelese că ea nu-i greu de vindecat. Vroia să ajute, căci îi era milă de tânărul acesta care allminteri trebuia să moară în floarea vârstei. Deaceia spuse celor de față: „Ascultați-mă, fraților, încredințați-mi pe bol-

nav și-l voi vindeca prin puterea, pe care mi-a dat-o Dumnezeu și cu ajutorul leacurilor, pe cari le am în acest săculeț”.

Medicii se uitară la zdrențaros, izbucniră în râs și-l batjocoriră.

Iar tatăl, văzând cum râd medicii, se mâniă pe străin și spuse: „Noi suntem în mare jale și ție-ți arde de glume! Ieși din casa mea!” Cu aceste cuvinte, îl apucă pe Timotei de păr, îl azvârli din casă și trânti ușa după el. Macedonianul era așa de surprins și așa cuprins de rușine, că nici nu-și deschise măcar gura. Plecă, umilit și trist.

Când și medicii părăsiră casa bolnavului, mama tânărului spuse soțului ei: „Dece ai fost așa de iute și ai izgonit pe acel sărac, fără să dai atenție cuvintelor sale? Dacă a îndrăznit să vorbească așa înaintea unor doctori, pe semne că-și dădea seama de cuvintele pe cari le spunea. Poate că va fi avut deaface în viața lui cu medici și va fi aflat ceva dela ei. Avea doar la el un săculeț, despre care spunea că-i plin de leacuri. Nu ai făcut bine.”

Aceste cuvinte enervară pe bărbat încă mai mult: „Taci, cap de muiere! Nu degeaba se spune: „Femeia — rochie lungă, minte scurtă”. Cum să știe ceva despre medicină un asemenea

vagabond? Auzi obrăznicie de vagabond să se ofere el să vindece, de parc'ar fi macedoneanul Timotei, doctorul neîntrecut! In sac va fi avut pâine mucegăită și vre-o cămașă de schimb. Ce lesne credeți voi, femeile! Taci din gură. Mai bine-i șade femeii să tacă, decât să vorbească”.

Seara, tânărul muri, lăsându-și părinții în jale mare. Zi și noapte îl plâneau, fiindcă era singurul lor fiu.

După trecerea de câteva zile, Timotei își spuse: „Este vremea să mă fac cunoscut oamenilor. Dacă voi umbla mai departe așa, voi păți cum am mai pățit”. Și a început să strige cu glas tare pe ulițe: „Ascultați-mă, cetățeni! Eu sunt doctorul Timotei. Oricine are vre-un bolnav în casă, să mi-l aducă și eu îl voi însănătoși, cu ajutorul lui Dumnezeu”.

Trecătorii îl ținură de nebun. Iși rădeau de el.

Văzând că nimeni nu-l crede, el se așeză la pământ și scoase din săculeț sticlute cu felurite picături și cutiuțe cu unșori. Le oferi celor din apropierea lui. Mirosul puternic al leacurilor atrase împrejurul lui tot mai mulți oameni, care-l întrebau: „Cum să fie adevărat că tu ești renumitul Timotei, dacă ești îmbră-

cat cu așa zdrențe? Ai trebui să umbli în purpură și haine de in!” Atunci Timotei le povesti ce-i se întâmplase.

Increzători, oamenii îi aduceau acum bolnavii abandonati de alți medici. El i vindecă și săvârși adevărate minuni. Nimeni nu se mai îndoia că acesta-i cu adevărat Timotei Macedoneanul.

Vestea ajunse și în casa omului, căruia i murise fiul. Femeia atunci nu mai putu de jale și-l muștră pe bărbat: „Vai ție, om mâniaș! Vai mie, că te-am luat pe tine de bărbat. Prin mândria ta ai pierdut viața fiului tău și ne-ai nenorocit pe amândoi. Ce rău că nu m-ai ascultat!”

Și bărbatul nu avea ce răspunde.

Așa și Isus, vindecătorul sufletelor bolnave de păcat și de tristețe, a apărut între oameni „ca o odraslă slabă. Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că își întorceai fața dela El, și noi (evreii) nu L-am băgat în seamă”. (Isaia 53.2-3).

Totuș El este Messia. Poporul evreu, care L-a respins, s'a nenorocit, pe când toți cei cari au crezut în El, fie evrei, fie oameni dintre neamuri, au fost izbăviți de păcat, însănătoșiți la suflet, primiți ca copii ai lui Dumnezeu.

Rabbi Iohanen ben Zaccai și Titus

Era prin anul 70 după Hristos.

Ierusalimul, înconjurat de oștile romane, trecea prin momente de groază. Se abătuse pedeapsa lui Dumnezeu asupra poporului din cauza răstignirii lui Isus. Foametea făcea mii de victime. Mamele își sfâșiau proprii lor prunci spre a-i mânca. Romanii nu îngăduiau introducerea de alimente în oraș.

Singurul lucru pe care l-au permis, în bătaie de joc, a fost: îngroparea morților în afara cetății.

Crunt lovit, orașul rezista însă. Populația nu vroia să se predea.

Rabbi Iohanen ben Zaccai, recunoscut de toți ca conducător spiritual al evreilor, ceru atunci învățăceilor săi, să-l pună într'un sicriu de parcă ar fi mort. În coșciug el fu dus în afară orașului. Acolo se strecură afară și reuși să ajungă până la cortul lui Titus, comandantul trupelor romane.

Căzu în genunchi înaintea lui și-l imploră:

„Stăpâne! Aibi milă de mulțimea de copii nevinovați din cetate și de mamele cari se sting de foame”.

„Oprește!” — a răspuns Titus. „Dela pri-

mul cuvânt pe care l-ai rostit, ai și mințit”.

Iohanen ben Zaccai, ale cărui buze nu se spurcaseră niciodată cu minciună, nu înțelegea ce vroia să spună generalul roman.

Dar acesta continuă: „Mincinos ești dela primul cuvânt. Mi-ai spus „Stăpâne!” Dar dacă eu sunt Stăpânul de ce nu-mi deschideți cu drag porțile cetății? Dacă vă sunt Stăpân de ce nu mă primiți cu arcuri de triumf și osanale? Dacă eu sunt socotit de voi Stăpânul, de ce trebuie să vă asediez abia cetatea?”

Iohanen ben Zaccai nu avu ce să răspundă. Pentru prima oară o minciună întinase buzele lui.

De marile sărbători mergem la sinagogă și ne rugăm cu cuvintele: „Hameleh haiosev al kise ram venisa” — Regele care șade pe tronul lui înălțat.

Dar aceasta este fățarnicie. Căci dacă l-am socotit cu adevărat pe Dumnezeu ca Regele Israelului, L-am asculta cu dragoste tot anul, L-am cinstit poruncile, L-am face stăpân în casele și inimile noastre.

Dar așa îi aducem închinarea numai cu buzele.

Când Dumnezeu a venit între noi, oamenii, în chip de om, în persoana lui Isus Messia, L-am răstignit, L-am batjocorit. Și de atunci Il refuzăm mereu pe adevăratul nostru rege, continuând cu gura să-I zicem lui Dumnezeu: „Stăpânul nostru, Regele nostru”.

Dacă Dumnezeu este stăpân, trebuie să ducem o viață de ascultare de El.

Cum a devenit credincios Rabbi Akiba

Rabbi Akiba nu fusese din todeauna credincios și înțelept.

În tinerețea lui avusese și mintea și inima împietrită.

Dar, din mila lui Dumnezeu, avea o nevastă foarte înțeleaptă și predată lui Dumnezeu.

Aceasta i-a spus odată: „Ascultă, Akiba, eu țin cu tot dinadinsul ca tu să devii un copil al lui Dumnezeu strălucitor prin credință și un mare învățător în Israel”.

Akiba, care-și cunoștea bine neputința, lăsă capul în jos cu modestie: „Ce vorbești tu, nevastă? Mintea mea este închisă pentru cele dumnezeiești. Iar inima mea este de piatră. Ea nu poate să simtă dragoste pentru Cel din ceruri. Planul acesta al tău nu-i potrivit pentru mine”.

Atunci nevastă-sa îi spuse: „Hai cu mine la fântâna din marginea satului!”.

Ajunși acolo, ea-i arătă: „Vezi tu jghebulețul, această mică adâncitură, care s'a făcut în piatra de pedeașupra fântânii, acolo unde-i roasă mereu de funie?” — „O văd”. — „Cine a scobit astfel piatra?” — „Nu știu”. — „Să-ți

explic eu. Asta a făcut-o funia”. — „Dar cum a putut funia cea moale să găurească piatra cea tare?” — „A putut prin stăruință. Funia s'a frecat de piatră azi, s'a frecat mâine, a ros-o zi după zi și an după an. Nu a încetat de loc. Și după ani de zile s'a format această scobitură în piatră”.

Și nevasta continuă: „Așa te sfătuesc și eu, Akiba. Freacă zi după zi și an după an mintea și inima ta de piatră cu funia cea moale a Cuvântului lui Dumnezeu! La început nu se va băga de seamă nici un rezultat. Dar tu să stăruie, să nu te dai bătut deloc. Până la urmă piatra va ceda. Și se va face un loc în tine pentru Dumnezeu”.

Akiba a înțeles lucrul acesta. Dar mai avea o obiecțiune: „Lumea va râde de mine”.

— „Știu eu leacul și pentru aceasta”.

Ajunși acasă, ea-l puse să încarce cu pământ spinarea unui măgar. Iar pe acest pământ el trebui să sădească viorele.

Când viorelele crescuseră frumoase și mari pe spinarea măgarului, ea-l îndemnă să ia măgarul de căpăstru și să-l plimbe prin oraș.

El făcu așa, dar veni acasă seara zdrobit de necaz: „Ce mi-ai făcut nevastă? S'au luat toți copiii după mine și m'au batjocorit. Cică

nu s'a mai văzut prost care să sădească flori pe spinare de măgar". Ea răspunse: „Nu te necăji, ci du-te mâine iarăș.”

Cârlind, dar ascultă. A doua zi veni acasă și mai trist: „Tare greu mi-a mai fost. De astădală m'a răs tot orașul. Strigau după mine „Nebunul, nebunul” și mă 'mproșcau cu pietre”.

Dar ea nu se lăsă: „Să te duci iarăș!”

Astfel l-a mânat ea zi după zi în oraș cu măgarul care avea flori în spinare, până când orașul s'a obișnuit cu el. Atunci nu l-au mai răs și nu i-au mai acordat atenție.

„Vezi?” — îl învătă ea — „așa îți va fi și în viața de credință. Întâi, oamenii te vor râde văzând că te-ai întors la Dumnezeu. Dar cu vremea se vor obișnui și tu vei putea sluji în liniște Stăpânului tău”.

Akiba înțelese și această lecție. El stărui, suportă toate baljocurile și deveni o mare lumină în Israel.

Sfântul Pavel în Epistola către Evrei (12.1): „Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintele!”.

ibidem 6.12: „Să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce prin credință și stăruință moștenesc făgăduințele”.

ibidem 12.2: „Să ne uităm țintă la căpetenia și de-

săvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria ce-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”.

Peștișorul înțelept și vulpea

Regele Antiohus Epiphanes dăduse o poruncă: Nici un evreu nu mai are voie să-și tae împrejur copiii, să păzească Sabatul, să studieze legea lui Dumnezeu sau să săvârșească o altă practică a religiei evrești.

Atunci Rabbi Akiba se îmbracă cu mantaua de rugăciune, își puse filacterele și se puse în fața casei cu cartea Legii s'o citească, s'o mediteze și să-și facă rugăciunea.

Un alt rabin, dintre cei mai fricoși, alergă repede la el: „Ce faci, Akiba? Te nenorocești! Sfidezi pe împăratul. O vei păți”.

Dar Akiba i-a răspuns calm:

„Să-ți spun o poveste! O vulpe se plimba odată pe marginea unui riu și avea mare dorință să mănânce un peștișor pe care-l vedea înotând la suprafața apei. Atunci îi spuse: „Peștișor drag, eu îți vreau numai binele, de aceea te înștiințez. În riu sunt mulțime de pești mari cari o să te prindă și o să-ți înghită. Ești mai bine afară din apă, vino la mal și-ți

vei scăpa viața.” Peșlișorul a răspuns însă: „Îți mulțumesc, vulpe scumpă, de sfatul pe care mi-l dai. Dar eu gândesc că dacă în apă, care este elementul meu, locul în care Dumnezeu însuși a rânduit să-mi petrec zilele, și tot mă aflu în felurite primejdii, nu-mi este îngăduit să ies din apă, căci acolo trebuie să mă pândească moarte sigură”.

Aceiași socoteală mi-o fac și eu. Dacă eu, împlinind voia lui Dumnezeu, și încă sunt expus unor pericole mari, ce trebuie să mă aștepte oare, dacă voi părăsi pe Domnul?

Nu! Eu prefer să rămân lângă Cuvântul lui Dumnezeu. Și încolo să las grija pe seama Tatălui din Ceruri.”

Ia Epistolă a Sfântului Petru (4.13). „Bucurați-vă dacă aveți parte de patimile lui Isus Messia, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Isus Messia, ferice de voi! Fiindcă Duhul Slavei, Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca făcător de rele sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta”.

Dumnezeu își ține toate făgăduințele

În tractatul „Makkot” din Talmud se povestesc următoarele:

„Odată Rabbi Gamaliel, Rabbi Eliezer ben Azaria și Rabbi Akiba s’au dus la Ierusalim. Când au ajuns pe muntele unde altădată fusese Templul, au văzut o vulpe ieșind din locul unde fusese altădată Sfânta Sfintelor. Rabbi Gamaliel și Rabbi Eliezer au început să plângă, pe când Rabbi Akiba a început să râdă.

L’au întrebat atunci: „Dece râzi?” Iar el a răspuns: „Dar de ce plângeți?” Ei i-au spus: „Cum s’ar putea să nu plângem? Unde altădată nu avea voie să intre nici măcar un Israelit, umblă acum vulpile”. Rabbi Akiba a răspuns: „Toemai aceasta-i ceiace mă face să râd. Fiindcă este scris: „Din pricina voastră, Sionul va fi arat ca un ogor.” (Mica 3.12) Dar deasemenea este scris: „Așa vorbește Domnul Oștirilor: „Iarăși vor șede pe ulițele Ierusalimului bătrâni și femei în vârstă”. (Zaharia 8.4).

Cât timp nu s’a împlinit proorocia din Mica mă temeam că nu se va împlini nici aceia din Zaharia. Acum, dacă văd împlinirea primei

preziceri, sunt sigur că și prezicerea lui Zaharia se va împlini”.

Atunci Rabbi Gamaliel și Rabbi Eliezer i-au spus: „Akiba, tu ne-ai mângâiat! Akiba, tu ne-ai mângâiat!”.

Sfântul Pavel către Evrei (6.18): „Este cu neputință ca Dumnezeu să mintă!”.

Evrei 10.35: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire!”.

Dregătorul izgonit

Un rege se întreținea odată cu un înalt dregător despre o chestiune importantă de stat, când văzu, prin fereastră, un copil al său spărgând o jucărie scumpă, despre care-i poruncise în chip deosebit s'o țină bine.

Regele chemă copilul. Băiatul veni, dar temându-se de pedeapsa părintească se temea să se apropie. Atunci regele fu cuprins de compătimire pentru copil, îl sărută, îl luă pe genunchi și-l mângâie în fel și chip.

Și iarăș se adresă înaltului dregător pentru a continua convorbirea începută.

Dar văzu pe fața acestuia că-i displicuse purtarea față de copil.

Atunci l-a întrebat: „Ai copii?” Dregătorul

a răspuns: „Am neveste și țiitoare și din ele mi s'au născut 30 de copii”. Regele a mai întrebat: „Te porți cu copiii cum mă port și eu?” Atunci dregătorul începu să se laude: „Pe viața mea, niciodată nu am sărutat pe vreunul din ei. Niciodată nu i-am luat pe genunchi”.

Regele adună în grabă mare pe toți curtenii. Când aceștia veniră, le povesti de-a fir a păr ce vorbise cu înaltul dregător. Și toți cei care-l cunoșteau deaproape întăriră că într'adevăr așa este purtarea lui față de copiii săi.

Atunci regele spuse cu mare mânie: „Pe Tatăl din cer, care a pus în inima tuturor făpturilor Sale dragostea față de pușorii lor! Tu nu mai poți rămâne în slujba mea. Tu nu ai milă de copiii tăi. Cum ai putea oare să ai milă de copiii altor oameni?”

Isus a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine!” (Matei 19.14).

Psalmul 103.13: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El”.

Sfântul Pavel către Efeseni 1.7: „In Isus, care este Prea Iubitul lui Dumnezeu, avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.”

Fiul risipitor

Un om avea doi fii.

Cel mai tânăr a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine.” Și tatăl le-a împărțit averea.

Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns toțul și a plecat într'o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată.

După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.

Atunci s'a dus și s'a lipit de unul din locuitorii aceleia, care l-a trimes pe ogoarele lui să-i păzească porcii.

Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe cari le mâncău porci, dar nu i le da nimeni.

Și-a venit în fire și a zis: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.”

Și s'a sculat, și a plecat la tatăl său. Când

era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s'a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult. Fiul i-a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta. Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.” Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.” Și au început să se veselească.

Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s'a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi, și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: „Frațele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăș sănătos și bine.”

El s'a întărâtat de mânie, și nu voia să intre în casă.

Tatăl său a ieșit afară, și l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al

lău care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.”

„Fiule”, i-a zis tatăl, „tu întotdeauna ești cu mine, și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.”

Din povestirile lui Rabbi Ieșua Hanoțri

Bogatul nemilostiv și Lazăr

Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire.

La ușa lui era un sărac plin de bube numit Lazăr. Și dorea mult să se sature cu rămiturile cari cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele.

Cu vremea săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat.

Pe când era el în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui și a strigat: „Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului

în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.”

„Fiule” i-a răspuns Avraam, „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa ca cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată.”

Bogatul a zis: „Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimiteți pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.”

Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.”

„Nu, părinte Avraame”, a zis el; „ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.”

Și Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.”

Cum să slujim

Simion cel drept spunea: „Nu fiți ca robii cari slujesc stăpânului lor din dorința de a căpăta răsplata; ci fiți ca robii cari slujesc stăpânului lor fără gând de răsplată și frica de cer să fie peste voi”.

Rabbi Hofeț Haiim și hoțul

Trăia înainte cu ani un rabin poreclit Hofeț Haiim, care talmăcit însemnează „Doritorul de viață”. Sfințenia lui era bine cunoscută printre evrei. Om foarte credincios, trecea drept unul din stâlpii Israelului de atunci.

Intr'o zi, un ucenic al lui fu acuzat pe nedrept de spionaj în favoarea dușmanului. Cum antisemitismul era în floare, se părea că pe evrei îi așteaptă o mare prigoană, dacă învinuirea se va dovedi a fi adevărată. Toate comunitățile evrești erau în fierbere.

Sosi ziua procesului. Rabbi Hofeț Haiim era martorul principal al apărării, dar Curtea nu vroia să-l asculte, fiindcă el refuza să jure.

Atunci unul din avocați ceru cuvântul:

„Onorată Curte, îmi voi permite să vă povestesc doar o mică întâmplare din viața celui ce se prezintă ca martor înaintea Dvs. spre a vă convinge că un astfel de om poate să fie crezut pe cuvânt, chiar dacă nu jură”.

Și avocatul începu:

„Intr'o zi, Rabbi Hofeț Haiim mergea din casă în casă să strângă ajutoare pentru săraci. Datorită renumelui de care se bucura, reuși să adune o sumă importantă de bani, pe care

o ducea într'o cutie. Pe când trecea cu cutia pe stradă, veni spre dânsul un om, rugându-l să-i schimbe în mărunțiș o bancnotă mare. Rabbi Hofeț Haiim, bucuros, deschise cutia. Atunci omul, care-l pândise de mult și numai astă așteptase, îi smulse cutia din mână și o luă la fugă.

Rabinul era îngrozit. Nu atât de faptul că pierduse banii destinați binefacerilor. În inima lui hotărîrea era luată imediat. Ii va înlocui din averea sa. Dar se cutremura la gândul păcatului cu care se încărcase cel ce ce furase banii văduvei și orfanului.

Pentruca Dumnezeu să nu socotească hoțului acest păcat, Hofeț Haiim strigă după el: „Stai! Nu fugi! Iți dăruiesc banii! Nu mi i-ai furat. Sunt ai tăi!”.

Aici judecătorul îl opri pe avocat: „Domnule apărător! Dumneata însuși crezi povestirea a-aceasta pe care ne-o spui nouă?”.

Spre surprinderea tuturor, avocatul răspunse hotărît: „Nu! Eu nu-mi pot închipui să existe atâta bunătate într'un om. Eu nu pot să cred această poveste pe care am auzit-o dela alții”.

Judecătorul se supără: „Este o cutezanță, domnule avocat, să ne spui nouă povești, pe

cari nici Dumneata nu le crezi”.

— „Nu vă supărați, domnule judecător, ci permiteți-mi o întrebare care va lămuri lucrurile. Despre Dvs. s'a spus vreodată o asemenea poveste? Despre mine unul nu s'a spus și nici nu s'ar putea inventa ceva asemănător. Isprăvile mele sunt din cu totul alt domeniu și de altă natură. Gândiți-vă, domnule judecător, cât de sfânt trebuie să fie acest rabin, ca în jurul lui să se țeasă asemenea legende minunate”.

Judecătorul, impresionat de acest argument, ascultă depoziția rabinului și achită pe acuzat.

Multora le vine greu să creadă că Isus este născut din fecioară, că a săvârșit atâtea minuni, că a înviat din morți și s'a înălțat la cer.

Dar dacă ar fi fost „un păcătos”, „un hulitor de Dumnezeu”, cum a fost socotit de vrăjmașii lui farisei, cum s'a ajuns să se țeasă în jurul persoanei Sale atâtea legende minunate?

Fie că credem aceste lucruri sau nu, simplul fapt că aceste lucruri au fost povestite despre El sunt dovezi ale curăției, puterii și caracterului dumnezeesc al lui Isus. Și odată convinși de acestea, nu ne mai este greu să credem că în viața Lui s'au întâmplat lucruri întru totul minunate.

Ușa mereu deschisă

Fata unei femei cucernice fugi de acasă și ajunse o mare destrăbălată. Timp de zece ani, ea trăi în desfrânări fără să dea mamei nici măcar un semn de viață. Dar, peste zece ani, se trezi dintr'odată și, cuprinsă de remușcări, luă trenul și sosi târziu noaptea în târgușorul ei de baștină.

Veni la casa mamei sale. Mirarea o cuprinse când văzu că, deși ora era foarte târzie, odaia mamei ei era luminată. Fata se speria: „Pe semne că mama o fi bolnavă. Căci niciodată n'a ars lumina la dânsa la ora aceasta înaintată”. Dădu să sune la poartă, dar poarta era larg deschisă. Acum îngrijorarea ei spori: „Sigur că mama este bolnavă” — își spuse ea — „pesemne că doctorul a fost chemat noaptea”.

Când puse piciorul pe prima treaptă pentru a alerga sus, deodată auzi glasul mamei: „Rahela, tu ești?” — „Da, mamă” — răspunse ea în plâns. „Dar cum se face că poarta-i noaptea larg deschisă?” — „De zece ani de când ai plecat, ea nu s'a mai închis!” — răspunse mama. — „Și cum se face că lumina-i aprinsă la tine?” — „De zece ani, de când ai plecat,

ea nu s'a mai stins. Mereu te-am așteptat", răspunse iarăș glasul mamei.

Isus spune: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. (Ioan 6,37) Proorocul Isaia spune la cap. 55,7: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu încetează să ierte.”

A murit pentru mine!

Se povestește că în Orient erau odată doi frați. Unul din ei trăia numai în desfrâu, celalt, dimpotrivă, cu frică de Dumnezeu. Cel din urmă l-a tot implorat zadarnic, cu lacrimi în ochi, pe cel dintâi să se schimbe. Dar acesta mergea din rău în mai rău până a ajuns să săvârșească o crimă.

Cu hainele pătate de sânge, dădu buzna într'o seară în casa fratelui său, strigând: „Frate, scapă-mă! Am omorât un om. Poliția este pe urmele mele”. Cel bun era imediat gata să facă tot ce-i stătea în putere. La repezeală ei schimbă hainele. Cel nevinovat se îmbracă cu haine pătate de sânge; cel vinovat luă haina cea albă și nepătată.

Când sosi și Poliția, îl arestă pe cel nevinovat.

La judecată el nu avea nici gând de apărare. Repeta mereu: „Știu că eu trebuie să mor pentru crima aceasta”.

Fu osândit la moarte.

Intrebat care-i este ultima dorință, el înmână judecătorilor o scrisoare adresată fratelui său cu rugămintea să-i fie transmisă îndată. Și astfel, fratele rău primi chiar în clipa executării celui nevinovat, o scrisoare cu următorul conținut: „Scumpul meu! În momentul acesta, eu mor în locul tău, îmbrăcat în hainele tale pătate de sânge. Iar tu, îmbrăcat în hainele mele vei trăi de acum înainte, în amintirea mea, într'un chip drept și sfânt”.

Degeaba se mai strădui fratele cel rău, cuprins de remușcări să oprească execuția. Sosi prea târziu. Degeaba căută să fie osândit și el. Crima ce fusese comisă era ispășită. Justiția a fost satisfăcută prin jertfa fratelui nevinovat.

Dar acum cel scăpat avea o datorie de a aduce roade ale neprihănirii. Rugăciunea lui de acum înainte era: „Doamne, nu mă lăsa să mor în păcatele mele. Un altul a murit pentru ele. Ajută-mă, contra păcatului meu! Fă-

mă demn să port hainele celui ce a murit pentru mine! Ajută-mă să le păstrez nepătate!”.

Isaia 53.4-5: Robul Domnului (Isus) a purtat suferințele noastre și durerile noastre le-a luat asupra Lui... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pace a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”.

I Petru 2.23: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate să trăim pentru neprihănire”.

Pictorul biruitor

Două grupe de pictori se luptau pentru în-lăietate înaintea unui rege și fiecare lăuda felul ei de a crea. Atunci regele hotărî să pună pe artiștii ambelor grupuri să lucreze la pictarea pereților unei săli mari. Aceasta fu împărțită în două printr'o perdea și fiecărei grupe i se dădu o parte. După sfârșirea lucrării, perdeaua urma să fie trasă la o parte și să se hotărască grupa învingătoare și cea învinsă. Totul se făcu după cum poruncise regele.

Primul grup, înainte de a porni la lucru, adună culorile cele mai strălucitoare, celalt însă se ocupă numai cu netezirea și lustruirea pereților dați pentru ornamentare.

Când primul grup sfârși lucrul, ceilalți au declarat și ei că au terminat, deși nu pictaseră nimic. Regele le spuse atunci: „Cum puteți spune despre voi înși-vă că ați creat ceva, dacă nici măcar nu ați întrebuițat culori și nu ați pictat nimic pe pereți?” Dar răspunsul lor fu: „Trageți perdeaua și veți vedea cine a lucrat mai bine!” Atunci au tras perdeaua, care des-părtea cele două părți ale odăii. Și iată că jumătatea la care lucraseră cei care nu pictaseră nimic, ci numai neteziseră și lustruiseră pereții, arăta aceleași tablouri ca jumătatea cealaltă, numai că în culori mai vii. Este că prin multă grijă și străduință, pereții au fost aduși în stare să strălucească de parcă ar fi oglinzi și reflectau ceia ce se afla în fața lor.

Tot așa și sufletul omenesc în două feluri poate fi adus în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu: 1. Făcând el lucrări desăvârșite, neprihănite. Dar cine-i deajuns pentru aceasta? 2. Curățindu-se, lustruindu-se făcându-se strălucitor prin credința în Isus Messia. fără nici-o altă faptă, ca el să poată oglindi slava lui Dumnezeu, lucrările Lui minunate. Prin credință, sufletul acesta biruește.

Rostul merelor acre

Se povestește că un grădinar bogat și-a pus în gând ca în grădina lui să crească cele mai bune mere din lume. Colindând peste mări și țări după sămânța cea mai bună, practicând altoiri și selecțiuni artificiale, el reuși înfine, pe la sfârșitul vieții lui, să aibe un soi de mere neîntrecute ca gust și ca frumusețe. Plin de bucurie, el merse la un prieten al său și-l cheamă: „Să-ți faci timp să vii la mine să mănânci mere cum nu ai mai întâlnit în viața ta!” Prietenul îi promise, dar nu veni.

Invitația fu repetată a doua și a treia oară. De fiecare dată omul spuse: „Da, da, vin”, dar nu veni. Aceasta intrigă pe grădinar. La mâncat de mere să nu vie un om când îl chemi?

Intr'o zi îi ceru socoteală: „Trebuie să-mi răspunzi acum drept de ce nu ai dat urmare tuturor invitațiilor mele.” Atunci prietenul se destăinuie: „Să-ți explic! Odată am trecut pe lângă grădina ta. Vântul scuturase câteva mere, care stăteau împrăștiate pe drum lângă gard. Știind că cultivi fructele cele mai bune m'am aplecat, am ridicat unul din ele, cu gândul că voi avea o bucurie. Dar ce oroare când

am mușcat din el! Așa ceva acru nu avusesem în gură în viața mea. Oțet curat! Mi-am dat seama atunci că tu numai îți bați joc de oameni cu lăudăroșia ta și că ești cultivatorul nu a celor mai bune, ci a celor mai rele mere din lume”.

Cu ce poftă râse plantatorul: „Ai căzut deci și tu în cursă?” — și-i explică: „Având un soi atât de ales de mere în mijlocul grădinii, mi s'a pus o problemă foarte grea, și anume cum să-mi feresc averea de hoți și de puzderia de copii, cari mi-ar fi pustiit grădina. Atunci mi-a venit ideea să plantez în jurul gardului câțiva meri cu fructe imposibile de mâncat, ca hoțul sau copilul care a sărit peste gard, gustând din ele, să se scârbească și eu să mănânc în lihnă merele bune cu oaspeții mei”.

Așa a înconjurat și Dumnezeu grădina lui cu un rând de mere acre.

Isus spune celor cari vor să meargă pe calea lui Dumnezeu: „Dacă voește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze”. (Luca 9.23).

„Veți fi urâți de toți din pricina numelui Meu” (Matei 10.23).

Acestea sunt merele acre cu cari Dumnezeu a înconjurat grădina Lui și cari sperie pe mulți. Pe cei aleși, cari intră pe ușă — ușa este Isus — îi așteaptă însă bucurii veșnice de nespus.

Tabla de materii

	<u>Pagina</u>
Cum a ajuns Avram la credința în singurul Dumnezeu	1
Avram sfarmă idolii	3
Portretul lui Moise	7
Moise la fântână	10
Prin lume cu un inger	13
David și Goliat	17
Samson și Dalila	24
Miriam își jertfește tiii	28
Deșertăciunea slavei pământești	31
În groapă	32
Calea păcii	34
Să nu ne lăsăm înșelați de înfățișare	35
Rabbi Iohanan ben Zaccai și Titus	40
Cum a devenit credincios Rabbi Akiba	42
Peștișorul înțelept și vulpea	45
Dumnezeu își ține toate făgăduințele	47
Dregătorul izgonit	48
Fiul risipitor	50
Bogatul nemilostiv și Lazăr	52
Rabbi Hofeț Haiim și hoțul	54
Ușa mereu deschisă	57
A murit pentru tine	58
Pictorul biruitor	60
Rostul merelor acre	62